

АРЕФ'ЄВ Юрій Євгенович

Випускник
Ворошиловградського
машинобудівного інституту за
спеціальністю «Економіка та
організація машинобудування»
(1977 р.)

**Перший заступник голови
Луганської обласної державної
адміністрації.
Нагороджений орденом
преподобного Нестора Літописця
III ст., медаллю «За заслуги перед
Луганщиною» III ст., нагрудним
знаком «За заслуги» Державного
комітету України з питань
технічного регулювання і
споживчої політики, Почесною
грамотою Кабінету Міністрів
України**

Навчався я у Ворошиловградському машинобудівному інституті упродовж 1972–1977 рр. за однією з перших в інституті економічних спеціальностей «Економіка й організація машинобудування».

Після закінчення вузу працював на різних посадах промислових підприємств, служив у лавах Радянської армії, обіймав посаду начальника планово-економічного відділу Ворошиловградського обласного об'єднання «Побут-радіотехніка», згодом — у міських та обласних партійних органах області.

Із 1991 р. працював в економічній службі Луганського трубного заводу, спочатку начальником планово-економічного відділу, а незабаром — заступником директора з економіки. Початок 90-х років минулого століття — це час суттєвих змін і в суспільстві, і в політичному устрої держави, і в діяльності кожного окремого підприємства. Тому довелося вирішувати принципово нові економічні завдання. Найскладнішим із них була організація на базі заводу орендного підприємства. Наприкінці 1991 р. було створено орендне підприємство «Луганський трубний завод імені Якубовського». Із часу його заснування я був фахівцем Ради орендного підприємства, а у квітні 1992-го став членом правління Ради орендарів.

Але зміни в економіці країни тривали, реформування економіки України, перехід її до ринкових відносин винесли на порядок денний нову проблему — роздержавлення власності. Довелося вирішувати нове економічне завдання — займатися перетворенням власності і, відповідно, зміною організаційно-правової форми діяльності нашого орендного підприємства. Розпочалося акціонування, і в грудні 1993 року шляхом викупу цілісного майнового комплексу орендне підприємство «Луганський трубний завод імені Якубовського» було реорганізовано в закрите акціонерне товариство «Луганський трубний завод». Мені довелося займатися підготовкою всіх засновницьких документів. Засновницькі збори акціонерного товариства «Луганський трубний завод» відбулися 17 листопада 1993 року. Мене обрали членом Правління товариства, згодом — заступником голови, а у 2003–2006 рр. — головою правління.

Обіймав посаду заступника директора з економіки і зовнішньоекономічних зв'язків. Згодом продукція заводу стала конкурентоспроможною не тільки в Україні, але й за кордоном, про що свідчать нагороди, отримані заводом у 1995 році: Міжнародний приз «Факел Бірмінгама», виданий за успіхи в економічному виживанні Міжнародним інститутом фінансів, м. Бірмінгам, Алабама; XXV Міжнародний приз за комерційний престиж, виданий Клубом торгових лідерів «Видавничий Дім», м. Париж.

1997–2000 рр. виявилися несприятливими як для України, так і для ЗАТ «Луганський трубний завод». Але підприємство працювало, і вже в першому півріччі 2001 р. реалізація продукції, порівняно з 2000 роком, збільшилася втричі.

Розпорядженням голови облдержадміністрації 1 грудня 2006 року мене призначили на посаду першого заступника голови Луганської облдержадміністрації, яку я обіймаю й нині.

Усі роки, що минули після закінчення інституту, я підтримую зв'язок із alma mater. За роки роботи на трубному заводі допомагав в організації виробничої та переддипломної практики студентів, організовував філіали кафедр Східноукраїнського національного університету, тривалий час був головою Державної екзаменаційної комісії із захисту дипломних і магістерських робіт за економічними спеціальностями.

Майже все моє життя пов'язане з нашим містом: тут я навчався, тут працюю вже понад тридцять років, тут моя родина. Із дружиною ми вже відзначили срібне весілля, виховали двох синів. Старший пішов шляхом батька, закінчивши Східноукраїнський національний університет за тією ж кафедрою, що і я, і здобув спеціальність менеджера-економіста.

У мене щаслива доля: я все життя займався справою, яка була мені до вподоби, яку міг і хотів виконувати, від якої отримував задоволення. Дорога до такого життєвого результату була непростою, на ній були не лише досягнення й перемоги, й труднощі, багато-багато роботи. А починалося все у стінах Ворошиловградського машинобудівного інституту...

